

v oboru služebních poměrů, která nejsou výslovně vyhrazena zemskému zastupitelstvu nebo zemskému výboru (srovn. nález Boh. A 9537). Ze srovnání předeslaných předpisů organizačního zákona č. 125/1927 Sb. s předpisy českého zemského zřízení vysvítá, že zemi České se dostalo, i když podle doslovu § 1 ve spojení s § 9, odst. 1 org. zák. se shoduje její teritorium s dřívějším jejím obvodem, nové organizační formy s jinými kompetencemi a jinými orgány, než tomu bylo podle zemského zřízení a že zejména v oboru služebního práva zemských zaměstnanců nejenom že svěřil zák. č. 125/1927 Sb. kompetence jiným výkonným orgánům země než které znalo zemské zřízení, nýbrž že je i jinak mezi nové orgány země rozdělil. Jde tedy o organizaci země i jejích povinných orgánů od základu novou a nutno tuto skutečnost míti na zřeteli při posuzování platnosti předpisů, jež za dřívějšího režimu upravovaly služební poměry zemského zaměstnanectva. Podle odst. 3. druhé hlavy zák. č. 125/1927 Sb. zůstávají v platnosti všeobecné právní předpisy, jakož i právní předpisy v jednotlivých zemích nebo župách, pokud tomuto zákonu nebo vládním nařízením na jeho základě vydaným neodporují. Z toho plyne a contrario, že všechny právní předpisy, ať všeobecné, ať speciální, odporují-li ustanovením org. zákona, pozbyly platnosti dnem jeho účinnosti. Podle shora uvedeného znění § 16 instrukce propůjčovala tato norma býv. zemskému výboru kompetenci k disciplinování a propouštění zemských zaměstnanců a připouštěla z jeho výroku odvolání ke sněmu. Tento předpis nelze však uvést v soulad s kompetencemi, jak je pro nové orgány země vymezil § 53 org. zák. Pozbyl proto dnem účinnosti zák. č. 125/1927 Sb. platnosti i § 16 uvedené instrukce, pokud stanovil, že přísluší zemskému výboru prováděti řízení disciplinární, suspendovati a propouštěti ze služby zemské zaměstnance, jakož i že lze se z výroků těch odvolati ke sněmu. Pro otázku konečnosti výroku zemského presidenta v osobních věcech zemských zaměstnanců nelze tedy z § 16 instrukce pro zemský výbor král. Českého ze dne 31. května 1864 nic vytěžiti.

Nález ze dne 24. února 1938 č. 6364/35-6.

Poplatky za používání místností v jatkách k ohledání masa odjinud dovezeného podle § 17, odst. 6 jatečního řádu jatek Společenstva řezníků a uzenářů v Mostě spadají pod pojem jatečních poplatků ve smyslu § 35, odst. 2 živn. řádu.

Paragraf 35 ž. ř. jedná v odst. 1 o tom, že v místech, kde jsou zřízeny nebo budou zřízeny veřejné jatky obcí nebo společenstvem v dostatečném rozsahu, jest zemskému úřadu vyhrazeno zakázati další používání již stávajících nebo zřizování nových soukromých jatek.

Odstavec 2 stanoví, že sazby poplatků, jež se budou vybírat, musí býti schváleny zemským úřadem.

Ze spojitosti obou těchto odstavců je patrné, že pod pojem poplatků uvedených v odst. 2 spadají všeliké poplatky za používání jatek k účelům, k nimž tyto jsou určeny. Přípustnost schválení poplatků bude tudíž záviseti jediné na tom, zda poplatky, o které jde, se vybírají za používání jatek; v tom směru bude rozhodným, zda místnosti, za jejichž používání se dotyčný poplatek vybírá, pojmově náležejí nebo náležeti mohou k jatcům v technickém slova smyslu.

Hlavním účelem veřejných jatek je dle slovního znění zejména německého výrazu porážka dobytka v širším slova smyslu (hovězího dobytka, prasat, ovcí atd.). V pouhém porážení dobytka se však nemusí vyčerpávati určení jatek. Veřejné jatky jsou také, a to především, veřejným zařízením zdravotně policejním, jehož určením a účelem jest vůbec, aby pro konsum zajištěno bylo zdravotně nezávadné syrové maso z poražených dobytčat. Nelze tedy za součást podniku veřejných jatek pokládati pouze místnosti, kde se dobytek poráží, nýbrž náležejí sem vůbec všechny místnosti, které jsou určeny sloužití zdravotně policejním účelům veřejných jatek.

Proces, který se v jatcích dle povahy tohoto podniku odehrává, nespočívá pouze a výlučně v porážení samém, které jest ovšem hlavním článkem, nýbrž může obsahovati i články jiné, aby vlastního účelu, který jatky sledují, bylo dosaženo, t. j. v konečné fázi výsek masa (vedle získání eventuálních jiných vedlejších produktů po porážce, jako štětín atd.) způsobilého k prodeji ve velkém neb malém nebo ke spotřebě. Tak nemůže býti pochybnosti o tom, že u jatek mohou býti zřízeny chlévy, v nichž se chová dobytek k porážce určený až do porážky, nebo chladírny, v nichž se uskladňuje maso z poraženého dobytka až do doby transportu ke kupci. Tato zařízení budou nesporně součástí jatek v tom smyslu, že za jejich používání lze vybírati jateční poplatky, pokud ovšem byly vzhledem k tomuto speciálnímu užívání zvláště schváleny. Nepříčilo by se tedy pojmu »jatečních poplatků«, kdyby byly stanoveny a schváleny různé poplatky za používání různých místností k technickému zařízení jatek v uvedeném smyslu náležejících. Je-li tomu tak, pak ovšem nebude záležeti na tom, zda v jatcích se odehrává celý proces, který dle zařízení jatek se v nich odehráti může, či jen jeden z možných článků tohoto procesu. Tak nebude lze se brániti placení jatečního poplatku, použije-li někdo toliko stájí, ačkoli k porážce dobytka z jakéhokoliv důvodu nedojde, nebo chladiřen, ačkoliv dobytek v jatcích poražen nebyl, neboť, jde-li o technickou součást jatek jako takových, jde o používání místností k jatcům náležejících a nevymyká se pak takový poplatek zásadně pojmu poplatku jatečního.

Je-li veterinářskými nebo jinými zdravotně-policejními předpisy předepsáno předcházející ohledání dobytka před porážkou nebo masa z poražených dobytčat před tím, než může býti dáno do prodeje nebo býti konsumováno, nelze tvrditi, že by s účelem

veřejných jatek bylo v rozporu, nebo že by s ním nebylo vůbec v žádné souvislosti, když se ohledání masa, třebas z dobytčat jinde poražených, koná v jatkách samotných, a že by místnosti k tomu určené nemohly býti zásadně technickou součástí jatek. Naopak bude účelno a vhodné, aby ohledání dobytka a masa se vůbec konalo na veřejných jatkách, odkud vychází hlavní kontingent masa pro místní konsum. Skutečně také stanoví odst. 1, § 17 schváleného jatečního řádu, že všechna do Mostu dovezená poražená zvířata a dovezené maso v syrové nebo připravené formě musí býti podrobena prohlídce výlučně v jatkách. Tím bylo ohledání masa vůbec prohlášeno za činnost, kterou nutno předsevzít na jatkách, a vysloveno, že k provozu jatek patří i poskytování místností k tomuto zdravotně policejnímu úkonu.

Zásadně tedy nelze uznati, že by místnosti sloužící k ohledání masa již pojmově nemohly spadat pod pojem jatečních místností a důsledkem toho, že by vybírání poplatků za používání těchto místností bylo nepřipustné a nemohlo býti podle § 35, odst. 2 ž. ř. schváleno.

Na tom nemění nic skutečnost, že právo vybírati poplatky ohledací náleží obci, neboť, jak již shora dovozeno, jde o poplatky svojí podstatou zcela různé. Je ovšem možno, že společenstvo pronajme obci místnosti v jatkách k provádění zdravotně policejního ohledání a že pak jest tu čistě soukromoprávní poměr mezi obcí a společenstvem, v kterémžto případě by společenstvo nemohlo vybírati jateční poplatek od osob, jichž maso se v těchto místnostech podrobuje prohlídce, neboť by nešlo o používání místností právně náležejících k jatkám. Avšak z toho, že ohledání masa se koná v místnostech náležejících k jatkám a že ohledání provádí obec svými orgány, nelze nikterak usuzovati, že již proto jest tu jen právní poměr mezi obcí a společenstvem; určitý právní poměr tu ovšem jest, avšak nedotýká se nikterak práva společenstva na vybírání schválených jatečních poplatků, neboť tím, že společenstvo dává místnosti k ohledání k dispozici, aniž je obci pronajalo, nepřestávají místnosti ty býti právně i technicky součástí společenstevního podniku, t. j. jatek. Nelze také míti za to, že oněch místností používá jen obec, nýbrž používají jich i osoby, které maso dávají ohledati, a právě pozitivním předpisem § 17, odst. 6 jatečního řádu je za toto používání společenstvo oprávněno vybírati sporné poplatky. Okolnost, že obec, provádějící svými orgány ohledání masa, nenese náklad na místnost, v níž se ohledání koná, mohla by míti nanejvýše vliv na výši ohledacích poplatků.

Nález ze dne 8. března 1938 č. 4425/36-4.

Podle § 128, odst. 3 správ. řádu č. 8/1928 Sb. nelze okresní nemocenské pojišťovně uložit, aby útraty vzniklé jí konáním ústního jednání v odvolacím řízení nesla jen proto, že předkládající stížnost proti svému platebnímu rozkazu neupozornila hned úřad na to, že stížnost ta je opožděná.